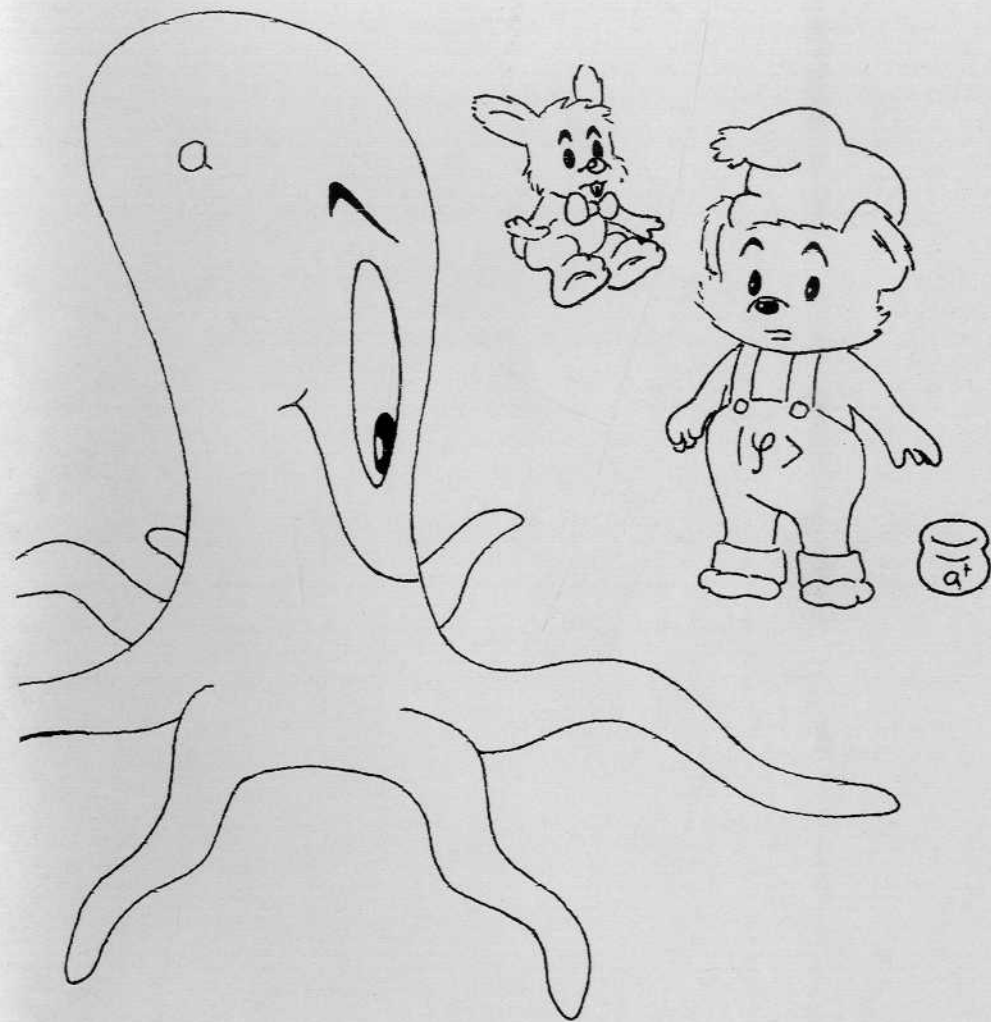

MAAILMAN VAHVIN

2/2000

KVANTTI

Kvantti 2/00

Julkaisija

Fyysikkokilta
Otakaari 3
02150 Espoo
09-463993
fk@otax.hut.fi

Päätoimittaja

Eeva-Riitta Havukainen

Cyberirtokäsi

Mikko Heikelä

Yhteystiedot

kvantti@tky.hut.fi
www.tky.hut.fi/~kvantti/

Kiitokset avusta

Antti Holappa
Silja Holopainen
Priikka Kangaslampi
Jussi Pakkanen
Tapio Salomaa
Ville "3v" Halkola
Noora Kovalainen
Tuntematon PahanTekijä
Eku Myötyri
Lea Heikkinen
Antti-Pekka Hynninen
Pekka Pursula
Jukka Katainen
Janne Antson
Antti Rinne
Mikko Möttönen
Milla Karvonen
Mikko Voutilainen

Hauskaa Pääsiäistä!

Railakasta Vappua!

Ihanaa alkavaa kesää!

Sisältö

Olipa kerran	4
Näyttöruudun läpi	6
Ristikko	9
Nallen koulu	10
Satu teknologiaosakkeesta	12
Kreikkalaiset kirjaimet	15
Automaatti	16
Tolkun paikka	17
On se niin väärin	18
Suuri purkkatesti	20
Suuri pelikorttitesti	26
Testi	29
Ihmiselämää osa I	30
Näkymätön tyttö	31
Sikalimppu	32
Kondomorit	34
Puhoksen ääni	36
Sihteerin kuulumisia	37
Veijo W raportoi	38
Valmistuneita	39
Kevään tapahtumia	39
Mitä seuraavaksi	39

Pääkirjoitus

Tämä oli ihmeellinen talvi. Moni asia muuttui. Löysin uusia puolia itsestäni ja läheisistäni. En pitänyt niistä kaikista. Nyt talvi alkaa olla ohi (kop kop), aurinko paistaa ja elämä tuntuu hyvältä.

Lapsena kesätkin tuntuivat pidemmiltä. Mielikuvituksella ei ollut rajoja. Tekemistä onnistui keksimään hyvinkin virikkeettömässä ympäristössä. Matka koulusta kotiin oli seikkailu läpi pihojen ja metsien. Peilin takaa saattoi löytyä toinen maailma. Ihan vain juokseminenkin oli hauskaa.

Nyt ne metsät näyttävät vain pieniltä puisilta kaistaleilta kerrostalojen välissä, eivätkä pihatkaan ole enää niin hauskoja. Peilissä näkee vain sotkuisen kampausten ja tummuneet silmänaluset. Juoksee kun on kiire bussiin. Tulee "mennään joskus kahville"-ihmissuhteita. Mielikuvituskin katosi jonnekin. Jäljelle jäi vähän jotain, mitä voisi ehkä kutsua vaikka luovaksi ajatteluksi.

Lapsuus meni, mutta se ei kuitenkaan kadonnut kokonaan. Jäivät ne pienet hetket, joina sitä antaa itselleen luvan syödä levyn suklaata, kiivetä puuhun tai katsoa piirrettyjä. Kaikesta päätellen ainakin teekkarit ovat tavallaan ikuisia lapsia. Mitä muuta voi sanoa jäynistä ja fukseille järjestettävistä suunnistuksista? Lelutkin ovat joskus ihan samoja...

Siispä, lapsukaiset, värikynät käteen! Seuraavilta sivuilta löytyy lutuisia eläinhahmoja, jotka kaipaivat kovasti väriä. Löytyy myös jymyhunajapurkkeja, joiden kylkiin on kirjoitettu jotain, ristikko ja muuta lapsen mielelle sopivaa puuhasteltavaa. Löytyy toki myös hieman vakavampia juttuja. Niitä löytyi oikeastaan myös lapsena luetuista kirjoista ja sarjakuvista, joista niistäkin löytää nyt isompana ihan uusia puolia.

Loppuun siteeraus Mark Twainilta: Älä hylkää unelmiasi! Kun ne ovat poissa, olet sinä yhä - mutta et elä enää.

Siksi minä yhä sitkeästi uskon menninkäisiin.

Halein

p.s. Suunnilleen kaiken oleellisen nalleista löydät osoitteesta
<http://www.meridian.fi/henk/nalle/bear/nalle/index.html>
(maksamaton mainos)

Olipa kerran...

...keskellä metsää suuri vanha kanto, jonka alla asui menninkäisiä. Siellä asui vanha Esmeralda viiden lapsensa, kahdenkymmenenkolmen lapsenlapsensa, sadanneljänostoista lapsenlapsenlapsensa ja ensimmäisen lapsenlapsenlapsensa Kasperin kanssa. Lisäksi kannon alta löytyi epälukuinen määrä pikkupeikkoja, metsähiiriä, eksyneitä keijukaisia ynnä muita olentoja, jotka Esmeralda oli ottanut osaksi suurta perhettään. Kannon alla oli siis sokkeloinen käytävien verkosto, joka yhdisti toisiinsa yli kolmesataa varasto- ja asuinhuonetta sekä yhden suuren salin, johon kaikki kerääntyivät iltaisin syömään, laulamaan ja kertomaan tarinoita toisilleen.

Esmeralda kertoi tarinoita muinaisista ajoista. Hän kertoi sukunsa historiaa. Elämä oli sarja syntymiä ja kuolemia, kesiä ja talvia, auringon nousuja ja laskuja. Tätä kiertokulkua katkoivat vain seikkailijat, joita löytyi jokaisesta sukupolvesta, ja joilla oli polttava tarve päästä pois kannosta. Nähdä, mitä purolle tapahtui kun se ohitti kaatuneen puun, joka useimpien menninkäisten mielestä oli maailman raja.

Suuri osa seikkailijoista ei koskaan palannut. Jotkut kuitenkin tulivat takaisin, tuoden mukanaan Esmeraldalle uusia lapsia hoivattavaksi, ja kertoen hurjia tarinoita koskista, soista, puhuvista puista ja muusta ihmeellisestä, saaden pienet menninkäiset kuuntelemaan tuntikausia silmät pyöreinä huimia kertomuksiaan.

Esmeralda ei ollut koskaan ylittänyt kaatunutta puuta, mutta hän oli nähnyt niin monta seikkailijaa ja kuullut niin monta tarinaa, että hänestä tuntui joskus kuin hän olisi itse kulkenut näiden mukana. Hän tunsi koko metsän, vaikkei ollut koskaan ollut yli päivämatkan päässä kannosta. Niinpä hän ei ollut kovinkaan yllättynyt, kun eräänä aamuna pikku Kasper tuli hänen luokseen sanoen:

”Mummu. Näin unta lammesta, jonka ylle kaartuivat suuren tammen oksat. Siellä oli maailman kauneimpia olentoja, jotka lauloivat ja soittivat huilujaan ja nauroivat niin ihanasti, etten ole koskaan kuullut

mitään yhtä upeaa. Voi mummu, minun on pakko päästä sinne.”

Esmeralda hymyili ja siliitti Kasperin päätä. ”Kasper, olet minulle niin rakas, ja vielä kovin nuorikin. Lupaathan tulla takaisin, niin kerron, missä se lampi on.”

Niin Kasper lähti seuraamaan puroa yläjuoksulle. Viisi päivää hän kulki nukkumatta juuri lainkaan, ja joka yö hän näki unta lammella asuvista ihanista olennoista.

Lopulta lampi tuli vastaan. Kasper ei ollut koskaan nähnyt niin paljon vettä eikä niin paljon niin sinistä taivasta.

Hän astui varovasti lammen partaalle ja katsoi veteen. Sieltä kurkisti takaisin toinen pieni menninkäinen. Kasper kurotti kätensä koskettaakseen sitä, ja se teki samoin. Juuri, kun pienet sormet olivat osumassa yhteen, se katosi.

”Hupsu. Ei se nyt toimi.”

Kasper katsoi taakseen. Siellä hänelle hymyili hänen unensa olento. Sillä oli ohut, ruskeanvihertävä iho ja pitkät hiukset. Suuret, kirkkaat silmät katsoivat häntä uteliaina.

”Hei, minä olen Kasper, menninkäisten sukua,” Kasper aloitti reippaasti.

”Minä olen Amanda, tammen henki,” toinen vastasi. ”Näytät jotenkin tutulta. Olemmeko kenties tavanneet?”

”Olette varmaan tavannut setäni. Mummu kertoi, että isäni vanhin veli oli seikkailija. Hän kävi täällä jo kauan ennen syntymääni. Hän palasi kotiin tuoden ihmeellisiä tuliaisia, loistavia sinisiä ja vihreitä kiviä, ohuita, värikkäitä kankaita ja kauniin soivan rasiaan. Niitä hän oli kerännyt kierrellessään kääpiöiden ja

haltioiden kaupunkoja. Silti hän kertoi lähinnä tästä lammesta.”

”Mitä sitten tapahtui?” Amanda kysyi.

”Kukaan ei tiedä. Muutaman päivän kuluttua hän vain katosi.”

Amanda näytti mieteliäältä. ”Hän kävi, niin kuin muutkin, mutta toisella kerralla hän jäi.”

”Onko hän täällä?”

”Ei, hupsu, vaan tuolla,” Amanda nauroi ja osoitti lampea. ”Näytän sinulle, kun aurinko laskee.”

Kun Kasper heräsi, ympärillä oli pimeää. Pitkän matkan tuoma väsymys oli poissa. Kuu loisti taivaalla ja yökeijut tanssivat lammen pinnalla. Amanda istui lähellä tammen juurella ajatuksiinsa vaipuneena. Jokin sai hänet yht’äkkiä valpastumaan ja vilkaisemaan Kasperia, joka oli noussut istumaan ja hieroi unihiekkää pois silmistään.

”Nyt on aika,” Amanda kuiskasi. ”Kulje kuunsiltaa lammen keskelle ja sukella.”

Kasper nousi ja hiipi hiljaa rantaan. Kuunsilta kipristeli hieman jalkapohjissa. Yökeijut tanssivat hänen ympärillään.

Lammen keskellä vesi oli aivan mustaa. Se tuntui viileältä mutta pehmeältä. Kasper sukelsi. Hän vajosi kohti pohjaa, yhä syvemmälle ja yhä pimeämpään. Lopulta hänen päänsä nousi pinnalle ja joku kiskoi hänet kuunsillalle. Se oli Amanda. ”Tervetuloa tälle puolen,” tämä tervehti iloisesti, mutta hiljaa, ettei häiritسی yökeijujen tanssia.

Kasper katseli ympärilleen. Jokin oli muuttunut. Hän ei ihan tarkkaan osannut sanoa mikä. Oli edelleen lampi, josta vesi virtasi metsän uumeniin. Olivat keijut. Oli Amanda ja hänen tammensa. Mutta silti mikään ei näyttänyt ihan samalta.

Kasper huomasi rannalla pienen majan. Sitä ei ollut ollut ennen. Hän katsoi kummastuneena Amanda.

”Mene toki sisään. Sinua varmaan jo odotetaan.”

Ovi aukesi. Majasta tulvi kynttilöiden valoa ja herkullinen tuoksu. Ovella seisoivat leveästi hymyilevä menninkäinen. ”Tervetuloa Kasper, rakas veljenpoikani. Olet varmaan nälkäinen pitkän matkasi jälkeen. Istu alas, syö, ja kerro matkastasi,” tämä sanoi. Pöytään oli katettu leipää, marjoja ja hedelmiä sekä suuri kala. Vasta nyt Kasper huomasi, kuinka nälkäinen hän todella oli.

Niin nämä kaksi istuivat iltaa, syöden ja kertoen tarinoita. He kertoivat siitä, mitä olivat nähneet ja kokeneet. Setä oli tutkinut lähes koko metsän kannon tällä puolen. Hän oli tavannut keijuja, haltioita ja kääpiöitä, kauppiaita, ruhtinaita ja kuninkaita, nähnyt upeita linnoja ja suuria rikkauksia. Mutta mikään ei ollut vetänyt häntä puoleensa niin kuin tämä lampi.

”Tämä on ihmeellinen lampi. Rakastan sitä, puita sen ympärillä ja tanssivia keijuja. Olisin toki mielelläni käynyt välillä kotikannossa kertomassa kuulumisiani, mutta sitten tapasin keijun, joka oli rakastunut omaan kuvajaiseensa.”

”Tämän lammen kautta on mahdollista päästä toiselle puolelle, mutta samalla jonkun on tultava toiseen suuntaan. Yleensä se on oma kuvajainen. Mehän liikumme aina yhdessä, vaikka emme sitä tiedostakaan.”

”Rakastavaiset niin lähellä, että he saattoivat miltei koskettaa, mutta se ei kuitenkaan onnistunut, koska he olivat eri puolilla. Vieressä oli portti, josta pääsi toisen puolelle, mutta molempien oli aina kuljettava siitä yhtä aikaa, eivätkä he siksi koskaan tavanneet.”

”Tuomasin, että kun kuitenkin vain reissaan tai istun tässä lammen rannalla, voin yhtä hyvin tehdä sen toisella puolella. Niin päädyin tänne, enkä enää pääse takaisin.”

”Vaikka pääsenkin liikkumaan enää tällä puolella, tunnen tavallaan olevani vapaampi kuin ennen. Nyt voin todella liikkua yksin.”

Aamu sarasti. Kynttilät olivat palaneet loppuun. Nämä kaksi menninkäistä eivät huomanneet ajan kulkua. Oltiin pitkälti iltapäivässä, kun Kasper vihdoon taas nukahti. Hän uneksi kaukaisista maista. Hän tiesi, että vielä joku päivä näkisi ne itse. Mutta ensi yönä hän palaisi omalle puolelleen. Hän palaisi kotiin ja kertoisi huikaimman tarinan, mitä kannossa oli ikinä kuultu.

Miisa ihme maassa Näyttörüudun läpi

Miisa oli väsynyt kirjoittettuaan selkkaria mikroluokassa jo varmaan tuntikausia. Piristejuoman vaikutus oli hiipunut, ja hän tunsu luomiensa jo sulkeutuvan ja päänsä painuvan näppäimistön päälle, kun hän yhtäkkiä säpsähti hereille koneen piipatessa Matrixin tunnusmusiikin alkusoinnut. Ruudulla näkyi kummasti väreilevä kellertävänpunainen spiraalikuvi. Miisa halusi varmistua olevansa hereillä ja painoi sormensa ruudun pinnalle, mutta se upposikin läpi ja spiraalikuvi kiertyi punaisena vanana sormen ympärille.

Aluksi sormenpäässä tuntui kutinaa, joka sitten levisi käsivartta pitkin olkapäähän ja vartaloon, ja lopulta Miisa tunsu suorastaan imeytyvänsä näyttörüudun sisäin. Imeytymisen tunne jatkui pitkään ja samalla Miisalla oli aikaa katsella ympärinsä.

Miisan ympäristö näytti kumman karkealta, aivan kuin kaikki olisi rakennettu kuutiomaisista rakennepalikoista. Aluksi vaikutelma oli etäinen, mutta imeytymisen jatkuessa yksityiskohdat alkoivat erittyä kunnes lopulta Miisan koko ympäristö koostui kantiltaan kämmenenleveyden olevista punaisista, vihreistä ja sinisistä kuutioista, joiden pinnat kiiltelivät kylmästi ja Miisan mielestä ilkeästi.

Miisaa hieman pelotti, mutta kaikki oli myös jännittävää ja hän päätti katsella ympärilleen. Värillisiä kuutioista muodostuva maisema muistutti hieman legopalikoista koottua metsää: jalkojen alla

oli kulkikkaasti kumpuileva vihreiden kuutioiden alusta, jota siellä täällä väritti yksittäinen punainen neliö. Alustalta nousi kantikkaita vihreitä metrisiä varsia, joiden huipulla oli punaisia ja sinisiä kulkikkaita kukintoja. Kukkia oli noin metrin välein ja ne peittivät tasangon, jolla Miisa seisoi.

Miisan etupuolella tasanko kohosi kaukaisuudessa korkeaksi kummuksi, joka oli alaosastaan metsän peittämä ja laeltaan paljas. Metsä oli erikoisin, jonka Miisa oli mielestään koskaan nähnyt. Puitten rungot koostuivat kaikista kolmesta eri värisestä kuutiosta ja lehvistöt olivat kulkikkaita vihreiden kuutioiden könttejä. Silmiä siristämällä Miisa pystyi melkein kuvittelemaan, että puut muistuttivat oikeita puita, mutta vain melkein. -Kylläpä on huono resoluutio, Miisa totesi tohkeissaan puoliääneen.

Taivas Miisan yllä oli tyhjälle kanavalle käännetyin televisioruudun värinen. Miisa käänsi jo katseensa alas, kun hän näki vihreän välähdyksen silmäkulmassaan. Miisa katsoi välähdyksen suuntaan ja vähän aikaa odoteltuaan näki taivaalla punaisen välähdyksen, kohta toisenkin ja pian yhden sinisenkin välähdyksen. Välähdykset muistuttivat hieman tähdenlentoja, sellaisia josta jää verkkokalvolle kuva taivaalta alas kaartavasta kirkkaasta viivasta, mutta Miisa oli yllätynyt hieman, sillä hän ei ollut ennen nähnyt värillisiä tähdenlentoja saati sitten sellaisia, jotka eivät normaaliin tapaan tipu taivaalta alas vaan lentävät alhaalta ylöspäin.

Miisa oli satunnaisesti harrastanut tähtitiedettä, joten hän tiesi että saman tähdenlentoparven ilmakehässä synnyttämät välähdykset näyttävät kaikki tulevan samasta suunnasta taivasta. -Ehkä sama periaate käy näihinkin, Miisa mielti ja yritti seurata katseellaan, missä päin välähdyksen alkulähde olisi. Pian hän huomasi niiden vaikuttavan tulevan edessä kohoavan kukkulan laen suunnasta. Kukkulan suunnassa oli kukkien keskellä leveämpi aukko, joka näytti jatkuvan myös metsän läpi. Ilmeisesti se siis oli jonkinlainen polku ja Miisa päätti uteliaana lähteä seuraamaan sitä.

Polku kulki suorana kukkulan juurelle, jonka jälkeen se alkoi nousta siksakkia kukkulan rinnettä pitkin. Kulkikkaat puut kohosivat Miisan molemmin puolin hänen kiiwetessään ripeää nousua ylös. Siellä täällä puiden välissä oli myös vihreitä kuutiomuodostelmia ja Miisa mielti, että ne varmaan esittävät sanaisia tai samalta. Muutaman minuutin kuljettuaan nousu loiveni ja metsä harveni kunnes Miisan edessä oli kukkulan paljas laki.

Kukkulan laen reunalla Miisan edessä oli koju, joka muistutti uimarannan suihkukoppia. Kopin oikealla puolella, keskellä kukkulan lakea oli iso pullea musta kanuuna, jonka vieressä seisoi kaksi isoa ja yhtä pulleaa miestä, joilla oli päällään harmaat univormut ja voina leveä kimppu kuparilankaa. Miisa ajatteli mennä tapaamaan heitä ja jatkoi kulkuaan heidän suuntaansa.

Tykki muistutti Miisan mielestä sirkustykkiä, jonka hän oli nähnyt jossakin agenttelokuvassa. Lähempää katsoen tykin jalustassa erottui kuitenkin kaksi kampea ja mittaria. Toinen miehistä käänsi toista kampea, joka suuntasi tykin piipun osoittamaan ylöspäin, vilkasi nopeasti tykin kyljessä olevaa mittaria ja istahti sitten tykin viereen. Toinen mies sen sijaan tarttui toiseen kampeen ja alkoi vimmatusti käännellä sitä, jolloin tykin piippu liikkui hitaasti sivusuunnassa. Välillä hän katsoi pitkään ja huolellisesti tykin kyljessä olevaa toista mittaria ja alkoi taas kääntää kampeaan vimmatusti.

Miisan lähestyessä maassa istuva mies nousi pystyyn, katsoi Miisaa tuimasti ja sanoi: -Kylläpä olet myöhässä, käy nyt äkkiä suihkussa niin pääsemme

ampumaan heti kun suuntaus on kohdallaan. Miisa yllättyi tästä niin, että hän kysyi sen mitä oli ajatellut äsken: -Mitä te oikein ammutte taivaalle? -Sinut tietysti, mies sanoi ja kurtisti otsaansa.

-Mutta en minä ole mikään sirkusklovni, minä olen tyttö, eikä minua saa ampua, Miisa sanoi järkyttyneenä ajatuksesta, että hänet laukaistaisiin taivaalle värikkääksi välähdykseksi. Mies mittaili häntä katseellaan jonkin aikaa ja totesi: -Tarkemmin katsoen sinulla on aivan väärä massa ja kuulostatkin liian varautuneelta. Sitten mies istahti takaisin maahan.

Miisa ei ymmärtänyt täysin miehen puhetta, sillä hän oli liian keskittynyt siihen mitä hän aikoi itse kysyä seuraavaksi. Miehen sanat kuulostivat kuitenkin rauhoittavalta ja melkein anteeksipyytäville, joten Miisa päätti jatkaa keskustelua esittäytymällä. -Minä olen Miisa, hyvää päivää. Keitä te olette? Maassa oleva mies kosketti kahdella sormella lippaansa, ja vastasi: -Minä olen Pysty Poikkeuttaja ja tämä kampea vääntävä kaveri on kaksoisveljeni Vaaka.

Miisa oli kiinnostunut yhteiskunnallisista asioista ja tasa-arvosta, joten hän kysyi seuraavaksi: -Miksi veljesi säättää tykkiä noin kauan? Sinullahan meni siihen vain muutama minuutti. -Tietysti siksi että vaakaresoluutio on suurempi kuin pysty. Miisasta tämä kuulosti täysin järkeenkäyvältä, vaikka hän olikin huolissaan vaihtoivatko veljekset välillä hommia keskenään.

Pysty nousi jälleen seisomaan ja katseli huolissaan ympärilleen. -90 prosentin raja menee kohta rikki, eikä ketään vielä näy. Parempi käyttää vähän energiaa. Pysty kaivoi taskustaan metallisen lieriömäisen pullon, avasi korkin, ja tiputti pullosta pisaran kimaltelevaa nestettä metrin korkeudelta maahan. Puolivälissä ilmalentoa pisara välkähti kirkkaasti, kuului 'plop' ja pisaran tilalle ilmaantui vihreä noin metrin mittainen pyöreäpäinen ukkeli, jolla oli tikkumainen vartalo ja suipot raajat, joiden päässä oli lituskaiset kädet ja jalat.

Ukkeli väreili hetken aikaa, jonka jälkeen se jakaantui kahteen samannäköiseen, mutta erivärisen olentoon, jotka vaikuttivat hieman läpikuultavia. Miisan edessä oli nyt sininen ja keltainen ukkeli, jotka

